

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 84/07-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. mája 2007 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. D. B., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 12 ods. 4, čl. 14, čl. 19 ods. 1, čl. 46 ods. 2, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 13, čl. 14 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní Okresného súdu Žilina vedenom pod sp. zn. 6 C 342/2004 a v konaní Krajského súdu v Žiline vedenom pod sp. zn. 8 Co 497/2005 a sp. zn. 30 Co 20/2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. D. B. odmieta.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. januára 2007 doručená sťažnosť MUDr. D. B., B. (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 12 ods. 4, čl. 14, čl. 19 ods. 1, čl. 46 ods. 2, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 (sťažovateľ označil len čl. 6; pozn.), čl. 13, čl. 14 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) v konaní Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) vedenom pod sp. zn. 6 C 342/2004 a v konaní Krajského súdu

v Žiline (ďalej len „krajský súd“) vedenom pod sp. zn. 8 Co 497/2005 a sp. zn. 30 Co 20/2006.

Zo sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal okresnému súdu 9. decembra 2004 návrh na začatie konania o náhradu škody spôsobenej orgánmi štátu proti Slovenskej republike v zastúpení Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, ktorý sa vedie pod sp. zn. 6 C 342/2004. Uznesením z 20. septembra 2005 okresný súd konanie prerušil podľa § 109 ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) z dôvodu prebiehajúceho konania o spôsobilosti sťažovateľa na právne úkony, ktoré je vedené Okresným súdom Bratislava II pod sp. zn. Ps 12/04. Sťažovateľ podal proti uzneseniu okresného súdu o prerušení konania odvolanie. Krajský súd uznesením č. k. 8 Co 497/2005-52 z 31. januára 2006 odvolaním napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdil. Proti uzneseniu krajského súdu sťažovateľ podal 29. marca 2006 dovolanie. Okresný súd uznesením z 25. apríla 2006 vyzval sťažovateľa, aby predložil splnomocnenie pre advokáta na zastupovanie v dovolacom konaní, a súčasne ho poučil o možnosti požiadať súd o ustanovenie právneho zástupcu z radov advokátov. Uznesením z 29. mája 2006, ktoré vydala vyššia súdna úradníčka, okresný súd zamietol návrh sťažovateľa na ustanovenie právneho zástupcu v dovolacom konaní. O odvolaní sťažovateľa proti tomuto uzneseniu rozhodla zákonná sudkyňa 13. júna 2006 tak, že napadnuté uznesenie zrušila. Okresný súd 12. júla 2006 a 27. júla 2006 sťažovateľa vyzval na predloženie dokladov k žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu a znovu o nej rozhodol uznesením z 10. augusta 2006 tak, že žiadosť sťažovateľa zamietol. Krajský súd odvolanie proti tomuto uzneseniu odmietol uznesením č. k. 30 Co 20/2006-114 z 20. novembra 2006 ako oneskorene podané. Okresný súd 2. januára 2007 sťažovateľa vyzval, aby si zvolil advokáta pre zastupovanie v dovolacom konaní.

Sťažovateľ vo vzťahu k označeným základným právam uviedol :

„Konanie Ps 12/04 však neznamená potvrdenie nespôsobilosti sťažovateľa, pretože neexistuje rozsudok - právoplatný a iba na základe prezumpcie nespôsobilosti právnej domnienky (tajnou túžbou súdu v Žiline) prerušil konanie, v ktorom súd aj tak nekonal.

Týmto Okresný súd v Žiline porušuje právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 a rovnako aj čl. 48 ods. 2 Ústavy SR.

Rovnako súd porušuje aj právo podľa čl. 14 – každý má spôsobilosť na práva; čl. 19 ods. 1 – právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti a na ochranu mena. Súd k osobe sťažovateľa pristupuje ako k bláznovi, svojvoľne a nie na základe rozsudku, čím sťažovateľa brutálne uráža ...

Súdy v Žiline sa správajú zjavne nepriateľsky z dôvodu, že sťažovateľ vyhral nad nimi 4 x pred Ústavným súdom a 2 x pred Európskym súdom, čím porušujú čl. 12 ods. 4 Ústavy SR.

Prerúšením konania 6 C/342/2004 porušujú právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy SR.

Nekonaním porušujú právo podľa čl. 48 ods. 2.

Neustanovením advokáta porušujú čl. 47 ods. 2 – právo na právnu ochranu.

Súdy v Žiline porušujú čl. 6 - 13, 14 a 17 podľa medzinárodného dohovoru v znení protokolu č. 11 ...“

Sťažovateľ v prílohe okrem iných dokladov predložil kópiu sťažnosti predsedovi okresného súdu podanú 14. decembra 2005, v ktorej namietal zbytočné prieťahy v konaní sp. zn. 6 C 342/2004, kópiu sťažnosti predsedovi krajského súdu podanú 29. marca 2006, v ktorej namietal nečinnosť predsedu okresného súdu, a kópiu sťažnosti podanú 18. apríla 2006 Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky, ktorá sa netýka konaní namietaných v tejto sťažnosti ústavnému súdu.

V konaní pred ústavným súdom sťažovateľ žiada o ustanovenie právneho zástupcu a vo veci samej žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil, že okresný súd a krajský súd porušili ním označené základné práva, uložil okresnému súdu vo veci sp. zn. 6 C 342/2004 konať, uložil súdom zaplatiť mu „satisfakciu“ po 500 000 Sk a uložil okresnému súdu a krajskému súdu alternatívne v prípade nesplnenia týchto povinností zaplatiť mu 3 000 000 Sk.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dané dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 79/06).

Sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 12 ods. 4, čl. 14, čl. 19 ods. 1, čl. 46 ods. 2, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 6, čl. 13, čl. 14 a čl. 17 Dohovoru postupom a rozhodnutiami v konaní okresného súdu vedenom pod sp. zn.

6 C 342/2004 a krajského súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 8 Co 497/2005 a sp. zn. 30 Co 20/2006.

Sťažovateľ už namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy postupom a uznesením okresného súdu č. k. 6 C 342/2004-39 z 20. septembra 2005 a postupom a uznesením krajského súdu č. k. 8 Co 497/2005-52 z 31. januára 2006 sťažnosťou, ktorú ústavný súd odmietol uznesením č. k. I. ÚS 214/06-11 z 28. júna 2006.

Podľa § 24 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej už ústavný súd rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Sťažnosť v časti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy postupom a uznesením okresného súdu o prerušení konania č. k. 6 C 342/2004-39 z 20. septembra 2005 a porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy postupom a uznesením krajského súdu č. k. 8 Co 497/2005-52 z 31. januára 2006 ústavný súd odmietol pre neprípustnosť, pretože o tejto časti sťažnosti rozhodol už uznesením č. k. I. ÚS 214/06-11 z 28. júna 2006 a nedostatok právomoci vo vzťahu k postupu a rozhodnutiu okresného súdu a nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným základným právom a postupom a rozhodnutím krajského súdu nemožno odstrániť.

Pokiaľ sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 12 ods. 4, čl. 14, čl. 19 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 13, čl. 14 a čl. 17 Dohovoru postupom a rozhodnutím okresného súdu, ústavný súd túto časť sťažnosti odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie vzhľadom na princíp subsidiarity vyjadrený v čl. 127 ods. 1 ústavy, pretože rozhodnutie okresného súdu preskúmal na základe odvolania podaného sťažovateľom krajský súd.

V súvislosti s namietaným porušením základného práva sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu ústavný súd pripomína svoju judikatúru, podľa ktorej nečinnosť súdu v dôsledku existencie prekážky jeho postupu vytvorenej zákonom ustanoveným postupom (napr. právoplatným uznesením o prerušení konania) neposudzuje ako zbytočné prietahy v súdnom konaní. V prerušenom konaní súd nemôže vykonávať žiadne procesné úkony smerujúce k odstráneniu právnej neistoty jeho účastníkov, a tým nemôže dôjsť k naplneniu účelu týchto práv (nález sp. zn. II. ÚS 103/06 a v ňom uvedená judikatúra). Preto nie je možné nečinnosť okresného súdu v merite veci po prerušení konania označiť ako zbytočné prietahy.

Vzhľadom na dobu, ktorá uplynula od podania návrhu na začatie konania (9. decembra 2004) do prerušenia konania (20. septembra 2005) by nebolo dôvodné ani v tejto fáze konania hodnotiť postup okresného súdu ako porušenie sťažovateľom označeného základného práva. V súvislosti s podaním dovolania (29. marca 2006) okresný súd po prerušení konania vyzýval sťažovateľa na odstránenie nedostatku právneho zastúpenia v dovolacom konaní (25. apríla 2006 a 2. januára 2007) a rozhodoval o žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu z radov advokátov (29. mája 2006 a 10. augusta 2006). Podľa názoru ústavného súdu bol postup okresného súdu vzhľadom na jeho úlohu v tejto fáze konania dostatočne efektívny.

Ústavný súd nezistil také skutočnosti, na základe ktorých by mohol po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie hodnotiť postup okresného súdu ako porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy, a preto túto časť sťažnosti odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť.

Pod sp. zn. 8 Co 497/2005 bolo vedené odvolacie konanie proti uzneseniu okresného súdu o prerušení konania z 20. septembra 2005. Krajský súd uznesením č. k. 8 Co 497/2005-52 z 31. januára 2006 napadnuté uznesenie potvrdil. Sťažovateľovi bolo uznesenie krajského súdu doručené 24. marca 2006 (podľa údajov v dovolaní). Vzhľadom na to, že sťažnosť podal po uplynutí dvojmesačnej lehoty počítanej od právoplatnosti

napadnutého rozhodnutia v zmysle § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol ako oneskorene podanú.

Ústavný súd obdobne ako vo veci sp. zn. II. ÚS 310/06 uvádza, že nemá žiaden právny význam, že sťažovateľ podal proti označenému uzneseniu krajského súdu 29. marca 2006 dovolanie, lebo podľa zistenia ústavného súdu Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) dovolacie konanie rozhodnutím sp. zn. 5 Cdo 31/2007 zo 14. februára 2007 zastavil bez toho, aby sa zaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia. Zastavenie dovolacieho konania odôvodnil najvyšší súd tým, že napriek opakovaným výzvam okresného súdu sťažovateľ nepredložil splnomocnenie pre advokáta na zastupovanie v dovolacom konaní, a teda nesplnil zákonnú podmienku pre takéto konanie (§ 241 ods. 1 druhá veta OSP). Vzhľadom na to rozhodnutie dovolacieho súdu nemalo v okolnostiach prípadu žiaden vplyv na prvostupňové ani odvolacie konanie právoplatne skončené pred okresným súdom a krajským súdom.

Ústavnému súdu ostalo posúdiť namietané porušenie základných práv sťažovateľa postupom a uznesením krajského súdu č. k. 30 Co 20/2006-114 z 20. novembra 2006, ktorým krajský súd zamietol ako oneskorene podané odvolanie sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu z 10. augusta 2006, ktorým bola zamietnutá jeho žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu v dovolacom konaní. Sťažovateľ vo vzťahu k označenému konaniu krajského súdu sťažnosť osobitne neodôvodnil, nepreukázal teda existenciu príčinnej súvislosti medzi týmto rozhodnutím a namietanými základnými právami, a preto ústavný súd túto časť sťažnosti odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Podľa čl. 12 ods. 4 ústavy nikomu nesmie byť spôsobená ujma na právach pre to, že uplatňuje svoje základné práva a slobody.

Ako vyplynie z nižšie uvedeného odôvodnenia, sťažovateľ nepreukázal ani to, že mu bola spôsobená ujma na jeho právach, a preto je namietané porušenie čl. 12 ods. 4 ústavy zjavne neopodstatnené.

Podľa čl. 14 ústavy každý má spôsobilosť na práva.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie čl. 14 ústavy preto, že okresný súd prerušil konanie sp. zn. 6 C 342/2004 z dôvodu prebiehajúceho konania iného súdu o spôsobilosti sťažovateľa na právne úkony, s čím sťažovateľ nesúhlasí. Táto námietka však nemá žiadnu súvislosť s postupom a rozhodnutím krajského súdu v konaní sp. zn. 30 Co 20/2006 a z toho dôvodu je namietané porušenie čl. 14 ústavy v uvedenom konaní krajského súdu zjavne neopodstatnené.

Podľa čl. 19 ods. 1 ústavy každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol pre nedostatok svojej právomoci, pretože o ochrane práv podľa čl. 19 ústavy rozhodujú všeobecné súdy (I. ÚS 2/00, II. ÚS 165/02) a ústavný súd nemôže svojím konaním nahrádzať právomoc všeobecných súdov (čl. 127 ods. 1 ústavy).

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Sťažovateľom napadnuté rozhodnutie nevydal orgán verejnej správy, ale všeobecný súd, a preto v tomto prípade nemožno uvažovať o porušení základného práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy.

Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

Právu na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy zodpovedá povinnosť štátneho orgánu alebo orgánu verejnej správy vytvoriť podmienky pre dostupnosť právnej pomoci, a to v rozsahu konania pred príslušným orgánom (mutatis mutandis II. ÚS 60/98).

Ústavný súd už vyslovil, že k porušeniu práva na poskytnutie právnej pomoci podľa čl. 47 ods. 2 ústavy by došlo vtedy, ak by účastníkovi konania nebolo zo strany súdu, resp. iného orgánu umožnené hájiť jeho záujmy prostredníctvom zvoleného či ustanoveného právneho zástupcu alebo by mu bolo bránené pri realizácii jeho práva na právnu pomoc v rozpore s podmienkami ustanovenými zákonom (IV. ÚS 345/04).

Z čl. 47 ods. 2 ústavy nevyplýva absolútne právo sťažovateľa, aby mu na jeho požiadanie bol ustanovený právny zástupca z radov advokátov, ale aby v rozsahu ustanovenom zákonom mohol v konaní pred súdom, resp. iným orgánom využiť právnu pomoc advokáta. Aby sťažovateľ mohol toto právo realizovať, musí mu byť právna pomoc dostupná. Zvlášť to platí v prípade, ak zákon vyžaduje obligatórne právne zastúpenie ako podmienku konania, pretože v opačnom prípade by určitej skupine osôb (ktorí pre svoje majetkové pomery nemôžu zaplatiť služby advokáta) nebola dostupná súdna ochrana ich práv. Zákon preto počíta s možnosťou ustanovenia právneho zástupcu, ak je to potrebné na ochranu záujmov účastníka konania (§ 30 OSP) za predpokladu splnenia zákonných podmienok (§ 138 OSP).

Sťažovateľ svoje právo požiadať o ustanovenie právneho zástupcu využil a rozhodnutie okresného súdu o jeho žiadosti napadol odvolaním, o ktorom krajský súd rozhodol tak, že ho odmietol. V odôvodnení napadnutého uznesenia krajský súd uviedol:

„Okresný súd napadnutým uznesením zamietol návrh navrhovateľa na ustanovenie zástupcu z radov advokátov.

Proti tomuto uzneseniu podal navrhovateľ osobným podaním na Okresnom súde v Žiline dňa 6. 9. 2006 odvolanie.

Doručenka vrátená súdu osvedčuje nielen vykonanie doručenia, ale aj čas doručenia. Z doručienky o doručení uznesenia navrhovateľovi (č. l. 91) vyplýva, že uznesenie si prevzal dňa 16. 8. 2006. Navrhovateľ bol v predmetnom uznesení okresným

súdom riadne poučený o možnosti podať odvolanie v lehote 15 dní od jeho doručenia (§ 204 ods. 1 O. s. p.). Nakoľko navrhovateľ prevzal uznesenie dňa 16. 8. 2006, posledný deň zákonom stanovenej 15-dňovej lehoty na podanie odvolania pripadol na deň 31. 8. 2006.

Navrhovateľ podal predmetné odvolanie osobne na Okresnom súde v Žiline dňa 6. 9. 2006, teda po zákonom stanovenej lehote. Rovnako navrhovateľ spolu s podaním odvolania nepodal ani žiadosť o odpustenie zmeškania lehoty z ospravedlniteľného dôvodu v zmysle ustanovenia § 58 ods. 1 O. s. p.

Na základe uvedených skutočností odvolací súd odvolanie navrhovateľa odmietol v zmysle ustanovenia § 218 ods. 1 písm. a) O. s. p. ako podané oneskorene.“

Krajský súd pred tým, ako mohol z vecnej stránky preskúmať podané odvolanie, skúmal, či sú splnené všetky procesné podmienky odvolacieho konania a dospel k záveru, že odvolanie je podané oneskorene. Sťažovateľ inak vo svojej sťažnosti ani netvrdil, že by krajský súd oneskorenosť podania odvolania nesprávne vyhodnotil. Ústavný súd sa v tejto súvislosti odvoláva na svoju doterajšiu judikatúru, ktorej súčasťou je aj právny názor, podľa ktorého je na skúmanie prípustnosti návrhu na začatie súdneho konania, jeho opodstatnenosti, dodržania zákonných lehôt, oprávnenosti navrhovateľa takýto návrh podať, právomoci o ňom konať a rozhodnúť, a toho, či sú splnené iné zákonom ustanovené náležitosti, zásadne príslušný orgán, ktorý rozhoduje o merite návrhu – inými slovami, právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc skúmať to, či návrh zodpovedá tým podmienkam, ktoré pre konanie o ňom ustanovuje príslušný procesný kódex (napr. I. ÚS 94/05).

Za porušenie základného práva alebo slobody občana nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom. Ústavný súd preskúmava porušovanie práv alebo slobôd zaručených ústavou a nezaoberá sa osobnou nespokojnosťou jednotlivca so súdnym rozhodnutím (I. ÚS 55/94).

Preto samotná nespokojnosť sťažovateľa s rozhodnutím o jeho odvolaní (ani s rozhodnutím o jeho žiadosti o ustanovenie zástupcu z radov advokátov) nie je dôvodom na namietanie porušenia jeho základného práva na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy.

Zo sťažnosti a jej príloh nevyplýva iný argument sťažovateľa na podporu namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 47 ods. 2 ústavy, a preto je sťažnosť v tejto časti zjavne neopodstatnená.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov (...).

Sťažovateľom uvedené nekonanie súdu ako dôvod porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa zjavne nevzťahuje na napadnuté odvolacie konanie, ale na postup okresného súdu v konaní sp. zn. 6 C 342/2004, ako to vyplýva z petitu sťažnosti (sťažovateľ žiada uložiť okresnému súdu konať vo veci sp. zn. 6 C 342/2004). Vzhľadom na prvý bod petitu, v ktorom sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy aj krajským súdom (hoci bez označenia konkrétneho konania), ústavný súd posúdil aj túto námietku. Z uznesenia krajského súdu č. k. 30 Co 20/2006-114 je zrejmé, že o odvolaní podanom 6. septembra 2006 krajský súd rozhodol 20. novembra 2006 a okresnému súdu bolo rozhodnutie doručené 1. decembra 2006, z čoho vyplýva zjavná neopodstatnenosť namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v tomto konaní krajského súdu.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch (...)

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že právo na prístup na súd nie je absolútne. Pravidlá týkajúce sa lehôt stanovených na podanie opravného prostriedku majú za cieľ zaistiť riadny výkon spravodlivosti a zvlášť rešpektovať princíp právnej istoty. Dotknuté osoby musia počítať s tým, že tieto pravidlá budú aplikované. Jednako tieto pravidlá alebo ich používanie nemôžu týmto osobám zabrániť, aby využili existujúci opravný prostriedok (pozri vec Pérez De Rada Cavanilles c. Španielsko, rozsudok z 28. októbra 1998).

O porušení práva sťažovateľa na prístup k súdu ako základný predpoklad realizácie práva na spravodlivý súdny proces by bolo možné uvažovať len v tom prípade, ak by namietané rozhodnutie krajského súdu bolo zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, čo však sťažovateľ netvrdil a k takémuto záveru nedospel ústavný súd ani po posúdení napadnutého uznesenia v rozsahu sťažovateľových námietok v sťažnosti. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu právo na spravodlivý súdny proces v sebe nezahŕňa záruku úspechu v konaní. Ak sa konanie pred všeobecným súdom neskončí podľa predstáv účastníka konania, táto okolnosť sama osebe nie je právnym základom pre namietanie porušenia tohto práva.

Pretože ústavný súd z obsahu sťažnosti a jej príloh nezistil žiadnu možnosť porušenia práva sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru (ani z hľadiska práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote), sťažnosť aj v tejto časti odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť.

Podľa čl. 13 Dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto Dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

Ústavný súd pripomína, že podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva sa čl. 13 Dohovoru vzťahuje iba na prípady, v ktorých sa jednotlivcovi podarí preukázať pravdepodobnosť tvrdenia, že sa stal obeťou porušenia práv garantovaných Dohovorom (Boyle a Rice proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok z 27. apríla 1988, séria A, č. 131, ods. 52).

Právo na účinný právny prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru nemôže všeobecný súd porušiť vtedy, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom konaní (m. m. IV. ÚS 36/04). Preto nemôže skutočnosť, že sťažovateľ nebol v odvolacom konaní úspešný, znamenať porušenie jeho práva podľa čl. 13 Dohovoru.

Podľa čl. 14 Dohovoru užívanie práv a slobôd priznaných týmto Dohovorom sa musí zabezpečiť bez diskriminácie založenej na akomkoľvek dôvode, ako je pohlavie, rasa, farba pleti, jazyk, náboženstvo, politické alebo iné zmýšľanie, národnostný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnostnej menšine, majetok, rod alebo iné postavenie.

Podľa čl. 17 Dohovoru nič v tomto Dohovore sa nemôže vykladať tak, akoby dávalo štátu, skupine alebo jednotlivcovi akékoľvek právo vyvíjať činnosť alebo dopúšťať sa činov zameraných na zničenie ktoréhokoľvek z tu priznaných práv a slobôd alebo na obmedzovanie týchto práv a slobôd vo väčšom rozsahu, než to Dohovor ustanovuje.

Sťažovateľ nepreukázal, akým spôsobom sa mal krajský súd dopustiť porušenia práv podľa čl. 14 a 17 Dohovoru, a žiadne také okolnosti nevyplývajú z postupu a rozhodnutia krajského súdu. Preto ústavný súd sťažnosť aj v tejto v časti odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Pretože ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v celom rozsahu, nebolo už dôvodné zaoberať sa žiadosťou sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. mája 2007